

"Sealt plahwatasti wad mulle kõhe kooris naiste
healed vastu:

"Kus waarakmarjad?"

"Kus sa nii kaua olid?"

"Kus pang jäti, Madis?"

"Sinna jätsin!""

"Sinna jätgid? Milspräast?"

"Teda oli ühel karul tarvis."

"Mis sa tühja juttu ajad!"

"No ja, kui ma teda wiimast korda nägin,
oli ta karu läes.""

"Mine nüüd, mine! Sina pole sedagi karu
näinud. Kas ta siis jooffs?"

"Mis ta siis ei joosnud. Otse minu järele.""

"Ei ma seda ei usu! Mis sina siis tegid?"

"Ei suurt midagi; lassjin riisu püssiga maha.""

Naised pragasi wad kõik korraga vastu nagu
oleks nad kõik minu naised olnud:

"Mis ja kiitlid! Seda ei usu keegi. Walekarast!
Kus su karu siis on?"

"Kui teie teda näha tahate, siis tulge metsa
kaasa. Mine ei jöudnud teda kodu wedada.""

Kui ma nüüd oma naiste polgu nii palju wat-
gištada jöuudsin, ja nad uskuma jääwad, et Wändra
metsas issa üks ajaluu'sline osi sündinud on, siis
läksin ruttu naabri peresse. Maaber Pärt Paul
on meie pool kõige langem karu küt. Kui ta minu
juttu kuulis, hakkas ta jõledal wiifil hirvitama ja
hüüdis: "Naised, kuulge ometi, teie sarnane Madis-
mees olla karu maha lassnud!" Ja see naer lagunes

kui kulu-tuli kõigile poole laialt ja mina ei uskunud
wiimaks isegi, et ma karu ära tapnud olin. Aga
mu mehe meel sai wöidu oma käte. Töösi näuga
hakkasin ma Värdi hirvitamist pahaks panema ja
lubasin teda teutamise eest lohtusse kaewata. Nüüd
hakkasinad ka uskuma. Wötsime siis head malgad
weel piiku — minul oli issa püss läes — ja läk-
sime siis wii- kue- kümnekest metsa. Meid oli
veike sõda: Mõnel oli peale malga weel kirves,
mõnel kapsta raud, mõnel sõnniku arv, mõnel saapa
liist, rätsepp Märt Wahal olt kääri lott seljas ja
kes teab, mis weel. Pärt Paul tuli weel wiimaks,
käed pükki taskus ja hirvitab jäalle, et kõht wabises
ning pruukis Madisse kütü tembu kohta õige ette-
waatamaid sõnu. Aga kui nad metsa jöudsinad ja
Madis neid karu juure wiis, siis ehmatasi wad kõik
esiotsa ära. Pärt Paul seisib seal, nagu oleks talle
teegi pläugama vastu nägemist annud. Sumala
est, see on karu, hüüdis rätsepp wärisewa healega,
nii et tema keha ka nagu haavalecht vörus ja kääriv
fotis kella lõi wad. Aga mis mina ise oma wöidu-
platstil tegin ja tundsin, seda ei jõua keslegi sulg
ülesse kirjutada.

Agas missugune wöidu käif nüüd meie kojuminek
oli! Kõige wähem kaksada inimest olinud end mieie
juure seltsinud, ning mina ise käisin püssiga eesotsas. Aga ma pian siin Pärt Paulu auuks ütlema, et
tema nüüd ennast õige auusaste ülesse pidas. Ta
ei salganud sugugi, et loom karu oli, kui ta ka kõhe
juure lisas: "Noh, suur loom ta full ei ole ja